

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2019. december 12. *

„Előzetes döntéshozatal – Határellenőrzések, menekültügy és bevándorlás – (EU) 2016/399 rendelet – A személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexe (schengeni határellenőrzési kódex) – 6. cikk – Harmadik országbeli állampolgárok beutazásának feltételei – A »közrendre jelentett veszély« fogalma – A jogellenesen tartózkodó, harmadik országbeli állampolgárra vonatkozó kiutasítási határozat”

A C-380/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Raad van State (államtanács, Hollandia) a Bírósághoz 2018. június 11-én érkezett, 2018. június 6-i határozatával terjesztett elő

a **Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

és

E.P.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese, M. Safjan, L. Bay Larsen (előadó) és C. Toader bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. május 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- E.P. képviseletében Š. Petković advocaat,
- a holland kormány képviseletében J.M. Hoogveld, M. A. M. de Ree, M.L. Noort és M.K. Bulterman, meghatalmazotti minőségben,
- a belga kormány képviseletében C. Van Lul, C. Pochet és P. Cottin, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: C. Decordier avocate és T. Bricout advocaat,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a német kormány képviselőjében kezdetben: T. Henze és R. Kanitz, később: R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben,
- a svájci kormány képviselőjében S. Lauper, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében G. Wils, J. Tomkin és C. Cattabriga, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. július 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet (Schengeni határellenőrzési kódex; a továbbiakban: határellenőrzési kódex; HL 2016. L 77., 1. o.) 6. cikke (1) bekezdése e) pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia; a továbbiakban: államtitkár) és E.P. között, az utóbbit az Európai Unió területének elhagyására kötelező határozat jogszerűségének tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény;

- 3 A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenen aláírt egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.; a továbbiakban: a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény) 5. cikkének (1) bekezdése így rendelkezett

„Három hónapot meg nem haladó tartózkodás esetén a Szerződő Felek területére történő beutazás annak a külföldinek engedélyezhető, aki teljesíti az alábbi feltételeket:

- a) rendelkezik a Végrehajtó Bizottság által meghatározott érvényes határátlépési okmánnyal vagy okmányokkal;

[...]

- c) ha szükséges, a tervezett tartózkodás célját és körülményeit igazoló dokumentumokat bemutatja, és megfelelő megélhetési eszközökkel rendelkezik [...], illetve képes ezekre az eszközökre jogszerűen szert tenni;
- d) nem lehet olyan személy, akire vonatkozóan figyelmeztető jelzést bocsátottak ki a belépés megtagadására;
- e) nem tekintik olyan személynek, aki veszélyt jelenthet valamely Szerződő fél közrendjére, nemzetbiztonságára vagy nemzetközi kapcsolataira.”

- 4 A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 2013. június 26-i 610/2013 (EU) európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 182., 1. o.) módosított változata 20. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„A vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó külföldiek az első beutazás időpontjától számított bármely 180 napos időszakban legfeljebb 90 napig szabadon mozoghatnak a Szerződő Felek területén, amennyiben megfelelnek az 5. cikk (1) bekezdése a), c), d) és e) pontjában említett beutazási feltételeknek.”

A 2004/38/EK irányelv

- 5 Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158, 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 27. cikkének (2) bekezdése így rendelkezik:

„A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ilyen intézkedések meghozatalának alapját.

Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére. Az adott ügyhöz közvetlenül nem kapcsolódó, vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak.”

Az 1987/2006 rendelet

- 6 A Schengeni Információs Rendszer második generációjának (SIS II) létrehozásáról, működtetéséről és használatáról szóló, 2006. december 20-i 1987/2006/EK európai parlamenti és tanács rendelet 24. cikkének (1) és (2) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A beutazási vagy tartózkodási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt álló harmadik országbeli állampolgárra vonatkozó adatokat az illetékes közigazgatási hatóságok vagy bíróságok által – egyedi elbírálás alapján és a nemzeti jogban megállapított eljárási szabályoknak megfelelően – hozott határozatban elrendelt nemzeti figyelmeztető jelzés alapján viszik be. Az e határozatok elleni jogorvoslati eljárást a nemzeti jogszabályok szerint kell lefolytatni.

(2) A figyelmeztető jelzést abban az esetben kell bevinni, ha az (1) bekezdésben említett határozat meghozatalára a közrendet, a közbiztonságot vagy a nemzetbiztonságot fenyegető olyan veszély alapján került sor, amelyet a harmadik országbeli állampolgárnak egy tagállam területén való jelenléte idézhet elő. Ilyen helyzet különösen az alábbi esetekben fordul elő:

- a) olyan harmadik országbeli állampolgár esetében, akit valamely tagállamban legalább egy évi szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmény miatt ítétek el;
- b) olyan harmadik országbeli állampolgár esetében, akiről megalapozottan feltehető, hogy súlyos bűncselekményeket követett el, vagy egyértelmű jelek mutatnak arra, hogy ilyen bűncselekményeket szándékozik elkövetni valamelyik tagállam területén.”

A 2008/115/EK irányelv

- 7 A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 348., 98. o.) 3. cikke így rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

2. illegális [helyesen: jogellenes] tartózkodás: olyan harmadik országbeli állampolgár jelenléte valamely tagállam területén, aki [a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 105., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 57., 19. o.)] 5. cikkében meghatározott beutazási feltételeknek vagy az adott tagállamban érvényes egyéb beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem, vagy már nem felel meg;

[...]”

- 8 Ezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok a (2)–(5) bekezdésben említett kivételek sérelme nélkül a területükön illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozóan kiutasítási határozatot adnak ki.”

Vízumkódex

- 9 A Közösségi Vízumkódex létrehozásáról szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 243., 1. o.)] 21. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Az egységes vízum iránti kérelem vizsgálata során meg kell győződni arról, hogy a kérelmező eleget tesz-e a [z 562/2006 rendelet] 5. cikke (1) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában található beutazási feltételeknek, valamint különös figyelmet kell fordítani annak vizsgálatára, hogy a kérelmező nem jelent-e kockázatot az illegális bevándorlás vagy a tagállamok biztonsága tekintetében, továbbá hogy a kérelmezőnek szándékában áll-e a kérelmezett vízum lejártá előtt a tagállamok területét elhagyni.”

A schengeni határellenőrzési kódex

- 10 A schengeni határellenőrzési kódex (6) és (27) preambulumbekkezdése így szól:

„(6) A határellenőrzés végrehajtása nem csupán azoknak a tagállamoknak az érdeke, amelyek külső határainál azt elvégzik, hanem valamennyi olyan tagállamé, amely belső határain megszüntette a határellenőrzést. A határellenőrzésnek elő kell segítenie az illegális bevándorlás és az emberkereskedelem elleni küzdelmet, és meg kell előznie a tagállamok belső biztonságát, közrendjét, közegészségügyét és nemzetközi kapcsolatait fenyegető veszélyeket.

[...]

(27) Az Európai Unió Bírósága ítélkezési gyakorlatával összhangban a személyek szabad mozgásának alapelvétől való eltérés lehetőségét szigorúan kell értelmezni, illetve a közrend fogalma alapján előfeltétel, hogy a társadalom valamely alapvető érdekét fenyegető valódi, tényleges és kellően súlyos veszélyről legyen szó.”

11 E kódex 2. cikke ekként rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

5. »a szabad mozgás uniós jogával rendelkező személyek«:

a) az EUMSZ 20. cikkének (1) bekezdése szerinti uniós polgárok, valamint harmadik országok azon állampolgárai, akik a szabad mozgás jogát gyakorló valamely uniós polgár családtagjai, és akikre a [2004/38] irányelv alkalmazandó;

b) harmadik ország állampolgárai és családtagjaik állampolgárságuktól függetlenül, akik az egyrészt az Unió és tagállamai, másrészt az említett országok közötti megállapodások értelmében az uniós polgárokéval megegyező jogokat élveznek a szabad mozgás tekintetében;

[...]”

12 Az említett kódex 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok területén történő, bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tervezett tartózkodás esetén, figyelembe véve a megelőző 180 napos időszak minden egyes tartózkodási napját, a harmadik országok állampolgárait a következő beutazási feltételek vonatkoznak:

[...]

d) nem állnak beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt a [Schengeni Információs Rendszerben (SIS)];

e) nem jelentenek veszélyt a tagállamok közrendjére, belső biztonságára, közegészségügyére vagy nemzetközi kapcsolataira, különösen nem állnak a tagállamok nemzeti adatbázisaiban szereplő ugyanezen okok miatt beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt.”

13 Ugyanezen kódex 8. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése így rendelkezik:

„A szabad mozgás uniós jogával rendelkező személyek minimumellenőrzése során azonban, szűrőpróbaszerűen, a határőrök lekérdezhetnek adatokat nemzeti és európai adatbázisokból annak érdekében, hogy egy adott személy nem jelent-e valós, közvetlen és kellően komoly veszélyt a tagállamok belső biztonságára, közrendjére vagy nemzetközi kapcsolataira, illetve veszélyt a közegészségügyre.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 E.P. harmadik országbeli állampolgárt rövid idejű hollandiai tartózkodása alatt, amely tekintetében vízumkötelezettség alóli mentességet élvezett, a holland büntetőjog által súlyosnak minősített, kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elkövetésével gyanúsították meg.

15 2016. május 19-i határozatával az államtitkár kötelezte E.P.-t az Unió területének elhagyására azzal az indokkal, hogy többé már nem teljesíti a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontjában foglalt feltételt.

16 E. P. e határozattal szemben keresetet indított a rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Amsterdamban eljáró hágai bíróság, Hollandia) előtt.

- 17 2016. szeptember 13-i ítéletével e bíróság a keresetnek helyt adott, és megsemmisítette az államtitkár határozatát.
- 18 Az államtitkár fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben.
- 19 Tekintettel különösen az E.P.-vel szemben hozott határozat jellegére, az államtitkár e határozatának meghozatalához szükséges mérlegelések összetettségére, valamint arra a körülményre, hogy E. P. e határozat meghozatalának napján egy tagállam területén tartózkodott, a kérdést előterjesztő bíróságban felmerül, hogy a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében vett közrendet fenyegető veszély megállapítása feltételezi-e annak bizonyítását, hogy E. P. egyéni magatartása a társadalom valamely alapvető érdekét sértő valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelentett.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a Bíróság 2013. december 19-i Koushkaki ítéletből (C-84/12, EU:C:2013:862), 2015. június 11-i Zh. és O. ítéletből (C-554/13, EU:C:2015:377), 2015. június 24-i T. ítéletből (C-373/13, EU:C:2015:413), 2016. február 15-i N. ítéletből (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84), valamint 2017. április 4-i Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255) ítéletből eredő ítélkezési gyakorlata nem teszi lehetővé e kérdés egyértelmű megválaszolását.
- 21 E körülmények között a Raad van State (államtanács, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, hogy a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1) Úgy kell-e a [schengeni határellenőrzési kódex] 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját értelmezni, hogy a bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó jogszerű tartózkodás arra tekintettel való megszűnésének a megállapítása esetén, hogy a külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent, indokolni kell, hogy az érintett külföldi állampolgár személyes magatartása a társadalom valamely alapvető érdekére valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent?

2) Abban az esetben, ha az első kérdésre nemleges válasz adandó, milyen követelményeknek kell megfelelnie a [schengeni határellenőrzési kódex] 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján az arra vonatkozó indokolásnak, hogy a külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent?

Úgy kell-e értelmezni a [schengeni határellenőrzési kódex] 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint egy külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent kizárólag amiatt, hogy vele szemben büntetendő cselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 22 Kérdéseivel, amelyeket együtt célszerű vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az illetékes hatóságok kiutasítási határozatot hozhatnak harmadik ország vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó, a tagállamok területén rövid tartózkodás céljából jelen lévő állampolgárával szemben amiatt, hogy e személyt úgy tekintik, mint aki veszélyt jelent a közrendre, mivel vele szemben büntetendő cselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn.
- 23 A schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontjából az következik, hogy a tagállamok területére rövid tartózkodás céljából történő beutazás feltételeinek sorában szerepel az a követelmény, hogy az érintett személyt ne tekintsék úgy, mint aki veszélyt jelent a tagállamok közrendjére, belső biztonságára, közegészségügyére vagy nemzetközi kapcsolataira.

- 24 Noha e rendelkezés e követelményt a tagállamok területére történő beutazás feltételeként mutatja be, meg kell állapítani, hogy az e területre való beutazást követően az említett területen való tartózkodás jogszerűsége továbbra is az említett követelmény teljesítésének a függvénye.
- 25 A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 20. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik ugyanis, hogy a vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó külföldiek az e rendelkezés által meghatározott ideig szabadon mozoghatnak a tagállamok területén, amennyiben megfelelnek az e megállapodás 5. cikk (1) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában említett beutazási feltételeknek.
- 26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikkének (1) bekezdése lépett az 562/2006 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a helyébe, amely pedig a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 5. cikkének (1) bekezdését váltotta fel. Ezen egyezmény 20. cikkének (1) bekezdését tehát úgy kell értelmezni, hogy az immár a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikkének (1) bekezdésére utal.
- 27 Másrészt a 2008/115 irányelv 3. cikkének 2. pontjából az következik, hogy az olyan harmadik országbeli állampolgár, aki valamely tagállam területére való jogellenes beutazását követően anélkül van jelen e területen, hogy teljesítene a 562/2006 rendelet 5. cikkében – amelyet immár felváltott a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke – foglalt beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételt, e tény folytán jogellenesen tartózkodik ott (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Affum ítélet, C-47/15, EU:C:2016:408, 59. pont).
- 28 E körülmények között, tekintettel arra, hogy ezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy a tagállamok főszabály szerint a területükön jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozóan kiutasítási határozatot adnak ki, meg kell állapítani, hogy a tagállamok a területükön rövid tartózkodás céljából jelen lévő, vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó, harmadik országbeli állampolgár ellen akkor adhatnak ki ilyen határozatot, ha az a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében veszélyt jelent a közrendre.
- 29 Ezzel összefüggésben, az ezen utóbbi rendelkezésben szereplő „közrendet fenyegető veszély” fogalom tartalmának meghatározása céljából emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgárt, valamint egyes családtagjait kizárólag akkor lehet úgy tekinteni, hogy veszélyt jelentenek a közrendre, ha személyes magatartásuk valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmának valamely alapvető érdekére (lásd ebben az értelemben: 2004. április 29-i Orfanopoulos és Oliveri ítélet, C-482/01 és C-493/01, EU:C:2004:262, 66. és 67. pont, 2008. július 10-i Jipa ítélet, C-33/07, EU:C:2008:396, 23. és 24. pont).
- 30 A „közrendet fenyegető veszély” fogalmát ezt követően ugyanilyen módon értelmezték több olyan irányelvvel összefüggésben, amelyek olyan harmadik országbeli polgárok helyzetét szabályozzák, akik nem uniós polgár családtagjai (lásd: 2015. június 11-i Zh. és O., ítélet, C-554/13, EU:C:2015:377, 60. pont; 2015. június 24-i T. ítélet, C-373/13, EU:C:2015:413, 79. pont; 2016. február 15-i N. ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 67. pont).
- 31 Ugyanakkor az uniós jogalkotó által a közrendet fenyegető veszély fogalomra tett minden hivatkozást nem kell szükségszerűen úgy érteni, hogy az kizárólag olyan személyes magatartásra utal, amely valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmának valamely alapvető érdekére.
- 32 Így a „közegészséget fenyegető veszéllyel” kapcsolatban a Bíróság úgy ítélte meg a harmadik országok állampolgárai tanulmányok folytatása, diákcsere, javadalmazás nélküli gyakorlat, illetve önkéntes szolgálat céljából történő beutazásának feltételeiről szóló, 2004. december 13-i 2004/114/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 375., 12. o.) összefüggésében, hogy e fogalmat tágabban kell értelmezni, mint

ahogyan a szabad mozgást gyakorló személyekre vonatkozó ítélkezési gyakorlat teszi, és az említett fogalom magában foglalhatja többek között a közbiztonság potenciális veszélyeztetését is (lásd ebben az értelemben: 2017. április 4-i Fahimian ítélet, C-544/15, EU:C:2017:255, 40. pont).

- 33 A „közrendet fenyegető veszély” schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében vett fogalma tartalmának pontosításához tehát figyelembe kell venni e rendelkezés szövegét, szöveggörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is, amelynek az részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2015. június 24-i T. ítélet, C-373/13, EU:C:2015:413, 58. pont, 2017. április 4-i Fahimian ítélet, C-544/15, EU:C:2017:255, 30. pont).
- 34 Először is, ami e kódex 6. cikke (1) bekezdése e) pontjának szövegét illeti, rá kell mutatni, hogy ellentétben például a 2004/38 irányelv 27. cikkének (2) bekezdésével, ahhoz, hogy az érintett személyt úgy lehessen tekinteni, mint aki veszélyt jelent a közrendre, e rendelkezés nem követeli meg kifejezetten, hogy e személy magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére.
- 35 Ezt az értékelést másodszor alátámasztja az a szöveggörnyezet, amelybe a schengeni határellenőrzési 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja illeszkedik.
- 36 E tekintetben mindenekelőtt ki kell emelni, hogy e rendelkezés szoros kapcsolatban van a Vízumkódexszel, mivel a beutazás általa kimondott feltételét az e kódex 21. cikkének (1) bekezdése értelmében meg kell vizsgálni egységes vízum. kiállítását megelőzően.
- 37 Következésképpen a Bíróság által a tagállami hatóságok számára azon feltételek tiszteletben tartásának vizsgálata során elismert hatáskört, amelyekhez az egységes vízum kiállítása kötve van, e vizsgálat összetettségére tekintettel (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Koushkaki ítélet, C-84/12, EU:C:2013:862, 56–60. pont) logikusan el kell ismerni e hatóságok számára annak meghatározása során, hogy valamely harmadik országbeli állampolgár veszélyt jelent-e a közrendre a határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében.
- 38 Továbbá, jóllehet e kódex (27) preambulumbekkezdése és 8. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése kifejezetten olyan helyzetre utal, amikor egy személy „valódi, közvetlen és kellően súlyos” veszélyt jelent a közrendre, ezen utalások kizárólag az olyan személyek helyzetére vonatkoznak, akik az említett kódex 2. cikkének 5. pontja értelmében szabad mozgáshoz való joggal rendelkeznek.
- 39 E körülmények között, ha az uniós jogalkotó a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdése e) pontjának alkalmazását ilyen helyzet fennállásához kívánta volna kötni, e rendelkezést logikusan ugyanúgy fogalmazta volna meg, mint e kódex 8. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdését.
- 40 Végül a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének d) pontja akként rendelkezik, hogy az a követelmény, hogy az érintett nem áll beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt a SIS-ben, ugyancsak a tagállamok területére rövid tartózkodás céljából való beutazás egyik feltétele.
- 41 Márpedig az 1987/2006 rendelet 24. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy az olyan harmadik országbeli állampolgár tekintetében, akit valamely tagállamban legalább egy évi szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmény miatt ítéltek el, vagy akiről megalapozottan feltehető, hogy súlyos bűncselekményeket követett el, beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés tehető a SIS-ben olyan személyként, aki veszélyt jelent a közrendre vagy közbiztonságra.
- 42 Következésképpen az „közrendet vagy közbiztonságot fenyegető veszély” e rendelkezés értelmében vett fogalma lényegesen eltér a jelen ítélet 29. pontjában említett fogalomtól (lásd analógia útján: 2006. január 31-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-503/03, EU:C:2006:74, 48. pont).

- 43 Ebben az összefüggésben az a megállapítás, hogy a „közrendet fenyegető veszélynek” a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerinti fogalma szűkebb, mint az a fogalom, amelytől e kódex 6. cikke (1) bekezdése d) pontjának alkalmazása függ, az említett kódexbe inkoherenciát vezetne be.
- 44 Harmadszor, ami a schengeni határellenőrzési kódex céljait illeti, e kódex (6) preambulumbekzdéséből az következik, hogy a határellenőrzéseknek meg kell előznie a közrendet fenyegető „veszélyeket”.
- 45 Úgy tűnik tehát egyrészt, hogy a közrend megőrzése önmagában egyike az említett kódex által követett céloknak, másrészt hogy az uniós jogalkotó szándéka a közrendet fenyegető összes veszély elleni küzdelem.
- 46 E megfontolások összességének fényében a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja nem értelmezhető akként, hogy azzal elvben ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint kiutasítási határozatot hoznak harmadik ország vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó, a tagállamok területén rövid tartózkodás céljából jelen lévő állampolgárával szemben amiatt, hogy e személlyel szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn, anélkül, hogy bizonyítnák, hogy e személy valós, közvetlen és kellően komoly veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmának valamely alapvető érdekére.
- 47 Ugyanakkor e nemzeti gyakorlatnak meg kell felelnie az uniós jog általános elveinek egyikét képező arányosság elvének, azaz nem haladhatja meg azt a mértéket, amely a közrend védelméhez szükséges (lásd ebben az értelemben: 2019. május 2-i Lavorgna ítélet, C-309/18, EU:C:2019:350, 24. pont; 2018. április 17-i Egenberger ítélet, C-414/16, EU:C:2018:257, 68. pont, 2015. július 9-i K és A ítélet, C-153/14, EU:C:2015:453, 51. pont).
- 48 Ebből az következik egyrészt, hogy az a jogsértésnek, amelynek elkövetésével a harmadik országbeli állampolgárt gyanúsítják, típusa és a kiszabható büntetés folytán kellően súlyosnak kell lennie annak igazolásához, hogy haladéktalanul véget vessenek ezen állampolgár tagállamok területén való tartózkodásának.
- 49 Másrészt, büntetőítélet hiányában az illetékes hatóságok csak olyan egybehangzó, objektív és pontos tényezők fennállása esetén hivatkozhatnak közrendet fenyegető veszélyre, amelyek alapján az említett állampolgár gyanúsítható e bűncselekmény elkövetésével.
- 50 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti gyakorlat e követelményeknek eleget tesz-e.
- 51 A fentiek összességéből következően az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a schengeni határellenőrzési kódex 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az illetékes hatóságok kiutasítási határozatot hozhatnak harmadik ország vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó, valamely tagállam területén rövid tartózkodás céljából jelen lévő állampolgárával szemben amiatt, hogy e személyt úgy tekintik, mint aki veszélyt jelent a közrendre, mivel vele szemben büntetendő cselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn, feltéve hogy e gyakorlatot kizárólag akkor folytatják, ha egyrészt e cselekmény, típusa és a kiszabható büntetés folytán, kellően súlyos annak igazolásához, hogy haladéktalanul véget vessenek ezen állampolgár tagállamok területén való tartózkodásának, másrészt hogy e hatóságok gyanújuk alátámasztásához egybevágó, objektív és pontos tényezőkkel rendelkeznek, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

- 52 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet (Schengeni határellenőrzési kódex) 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az illetékes hatóságok kiutasítási határozatot hozhatnak harmadik ország vízumkötelezettség hatálya alá nem tartozó, valamely tagállam területén rövid tartózkodás céljából jelen lévő állampolgárával szemben amiatt, hogy e személyt úgy tekintik, mint aki veszélyt jelent a közrendre, mivel vele szemben büntetendő cselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn, feltéve hogy e gyakorlatot kizárólag akkor folytatják, ha egyrészt e cselekmény, típusa és a kiszabható büntetés folytán, kellően súlyos annak igazolásához, hogy haladéktalanul véget vessenek ezen állampolgár tagállamok területén való tartózkodásának, másrészt hogy e hatóságok gyanújuk alátámasztásához egybevágó, objektív és pontos tényezőkkel rendelkeznek, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Aláírások